

# ”Trolldanden”

Af Jonas Wilmann

Bag den gamle kirke i Hameln er der en grav, der ikke er mærket med nogen sten eller andet, der kan stadfæste hvem, der ligger begravet der.

Kun få af Hamelns ældste bysbørn ved, hvis rester, der hviler i jorden under den plet – hvor intet vil gro, ikke engang ukrudt – men ingen nævner det, og da slet ikke de hændelser, der gjorde dem alle sammen til mordere for år tilbage.

For dér ligger liget af en mand, der lod hånt om proletariatets tvungne askese, lod sig dyrke som en afgud og gjorde kirken til et lysthus, intet Sodoma kunne forsmå.

... Dér ligger liget af Radulf Krull.

\*\*\*

Det var i året 1284 – historien om Krull en saga blot – at Hameln nær var ved at drukne i rotter. Det havde hensat byen i en slags undtagelsestilstand med konstante udbrud af pest og tyfus, og al handel med omkringliggende byer var ophørt af fare for smitten.

Selv ikke Hamelns småbørn var sikre, når de vågnede op til et morgengry af blodig skamfering og små, løse fingre, der raslede fra sengeklæderne.

Og bybilledet, der mødte én, hvis man havde været så dristig at begive sig til Hameln, var aldeles trøstesløst. Selv på hovedgaden lå bjerge af fluekriblende lig: Mennesker, svin og hunde i store, blasfemiske dynger, og oppe over kredsede ådselgribbene og ventede tålmodigt på deres snit.

Og som om det ikke var nok med smitten, var rotterne fra Hameln større og grimmere end noget andet sted i landet. Nogle var næsten på størrelse med bævere og hvæsedede, så

de kunne få en voksen mand til at skutte sig. Deres pels var laset, hullet af rådne sår, og de fleste manglede enten haler, øjne eller ører.

Byens pastor, gamle Raimer, der var den uheldige mellemmand i al byens ulykke, var netop ved at jage et grådigt kuld på flugt. Han var stødt på dem i en gyde, hvor de var i færd med at udhule et hundelig, ikke et selvdødt kræ, men for nyligt gået ned i drabelig kamp med kæmperotterne.

Raimer prædikede dagligt om at vende den anden kind til, men ikke når det gjaldt disse bæster!

En gammel enøje, frygteligt medtaget, med snuden flået af og blottet ind til benet, nægtede at flytte sig fra måltidet. Den stirrede lige på ham med materien sivende fra de sorte knapøjne og udfordrede ham med et uhyggeligt, raspende hvæs.

Raimer stødte med en dolkende bevægelse sin stok mod rotten – der ikke havde nogen intention om at vige – og våbnet gik direkte igennem dens sølle skrog.

Han stødte foden mod kadaveret – der uden tvivl ville tjene som et næringsrigt måltid for dens brødre, inden dagen var omme – og trak med en slimet lyd stokken ud af den.

Han tænkte, at han hellere måtte rydde op i svineriet, men i det samme hørte han en besynderlig lyd ude fra hovedgaden.

Det lød som en slags klikkende cikadesang; som at kærne smør af glas, tænkte han og bemærkede sig også den dybt fremmedartede måde, tonerne ekkoede på – koldt og skarpt som millioner af små, pansrede klosakse, der snappede ud i mørket.

Da han kom ud fra gyden, så han en mand i lasede, brune klæder, der stod midt på bytorvet og spillede på en kort, tyk fløjte af hvad, der lignede sort glas.

En del folk havde samlet sig om ham, men spredt og på afstand, for en lind strøm af gnavere pilede mod den sælsomme lyd, som det lille instrument frembragte.

Pastoren så, hvordan rotterne lod til at blive helt tamme, nærmest hypnotiserede, når den obskure musik fyldte luften.

En nærliggende ligbunke fik liv: skrumpede og skiftede form, da rotterne begyndte at strømme ud fra dens opædte kerne.

Tilskuerne var hurtige til at få gjort bugt med skadedyrene, mens de var i den sære trance. De trampede løs på dem, så indvoldene spruttede fra de lasede skrog, og manden spillede ufortrødent videre.

Da koncerten var ovre, lod han byens borgere forstå, at han kunne hjælpe dem af med rotteproblemet ... for en net sum, selvfølgelig.

Og der var vægt bag ordene efter den magtfulde demonstration, så efter et hurtigt byrådsmøde, blev det vedtaget, at man ville hyre ham.

Den eneste, der rådede imod, var pastoren, der havde et uforklarligt mådehold over for manden; det var noget med hans øjne.

Men beslutningen var taget, og næste dag ved daggry spillede rottefængereren alle rotterne ud af Hameln. De sprang fra sprækker og huller og steder, man aldrig havde troet, der kunne residere sådanne kræ.

Han trak den rakkede flok efter sig som på en klokkestreng, og stoppede ikke med at spille på den magiske fløjte, før alle de små plager var løbet direkte ud i floden, der skar byen midt igennem.

Byboerne hujede, mens rotter sank mod deres død, og virtuosens bukkede ydmygt.

Bagefter modtog han sin betaling, men sagde med største højtidelighed, at der – for at holde rotteplagen i ave – var forholdsregler, der skulle tages. Han bad derfor alle byens mænd om at møde op i kirken ved næste daggry, hvor han ville tale for forsamlingen.

De kunne starte, sagde han, med at kvæde deres taksigelse, om nødvendigt gentage alle versene, hvis han skulle blive lidt forsinket. Jo højere de kunne skråle, jo bedre, og med dét blev det gjort klart, at Herren havde ikke så lidt at gøre med deres nylige frelse.

Da daggry kom, skrålede de taknemmelige borgere fra Hameln af deres lungers fulde kraft. Deres redningsmand var, som forudset, forsinket, og de nåede alle vers af

Taksigelsessalmen igennem tre gange, før der til sidst begyndte at ruge en stemning af usikkerhed i flokken.

Hvad nu hvis han slet ikke dukkede op? Hvad ville der så ske? Og hvad var det for forholdsregler, han havde talt om? Var deres sorger da slet ikke ovre endnu?

*Tyst!* Hvad var nu det for en lyd ...?

Pastoren åbnede kirkens store egetræsdør og lagde øret mod vinden. De sære, klikkende toner fra den korte, sorte fløjte lød fra afstand.

Han trådte ud på hovedgaden og så sig omkring. Noget var galt. Hvor var alle henne?

Børnenes larm var døet ud, og kvindernes sang som stjålet af den pibende vind; Hameln var forvandlet til en spøgelsesby!

Alle mændene fór ud af kirken og fulgte de klikkende toner, der lød som den mystiske, sorte skolopender, der raslede noget af sit sjælløse væsen af sig.

Da tonerne havde ledt dem så langt som til hovedgadens ophør, og det tilstødende hav synedes, mødtes de af rædsel: Døde ynglinge så langt øjet rakte, som en ny kystlinje, der havde taget en bid ud af vandmasserne. Alle havde de påmalet salige udtryk, som var de lullet i deres død af fløjtens forræderiske toner. Hvem kunne sige, hvilket paradys, de havde set for deres små øjne, da havet tog dem?

Tonerne, der nu kun lød som en svag hvisken, ledte dem til en grotte, ved hvis munding de måtte træde mellem de druknede børn i det lave vand.

Optændt af sorg og harme, sparkede de løs til de rotter, der allerede kravlede på de spinkle lig. Selv pastoren mistede besindelsen, men bremsede stokken, da han så gamle enøje med den flåede snude stirre grumt på ham ... Disse rotter lod sig hverken stoppe ved drukning eller stokkeslag, for de var allerede døde, for mange, mange år siden.

Der var bælgmørkt inde i den fugtige, stinkende grotte, og der blev snakket om at hente ild, for de havde da stadig kvinderne at bekymre sig om.

Tre var på vej tilbage for at hente fakler, men i det samme flammede en enorm, brændende ring op i en fjern krog af grotten.

I dens centrum stod en nøgen, radmager mand med langt, filtret skæg. Han var omgivet af byens kvinder, der heller ikke havde en trevl på.

Pastoren, der ledte hoben an, havde ikke kunnet se det før, men forstod nu sit uforklarlige mådehold over for rottefængerens. Det var de øjne, han havde kunnet kende!

"Krull!" gispede han og tog hånden op for munden.

"Jeg er så meget mere end Radulf Krull nu," messede dæmonen med en forvrænget stemme, der lød ikke så lidt beslægtet med fløjtens ujordiske toner, og greb én af kvinderne i nakkehårene og førte hende ned til sit stive lem. "I myrdede mig, fordi jeg vovede at te mig menneskeligt. Nu er jeres afkom rotteføde, og i dybet vil jeg få jeres skøger til at spinde for evigt."

Ringene af ild døde ud lige så hurtigt, som den var dukket op, og Krull trak sig længere ind i mørket med kvindfolkene, nu gjort dyriske, i en beskyttende mur omkring sig.

"Lad ham ikke slippe væk!!" skreg pastoren og farede frem, men i det samme begyndte det at rumle og regne ned med kæmpe sten.

Mændene måtte springe for livet, og Krull forsvandt med kvinderne ind i det nu tilmurede dyb.

\*\*\*

Ligesom man ikke talte om det anonyme gravsted bag kirken, fandtes der nu grotten, Krull, som heller aldrig blev nævnt, og som kun en tåbe ville nærme sig.

Hameln slap af med sine rotter i 1284, men mistede undervejs så meget andet.